

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Ndc/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 7108217874
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7108217874.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G.. M.. E. X., trvale bytom v U., Ď. X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Užhorodská 21, IČO: 47 231 785, proti žalovanej MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave - Záhorskej Bystrici, Bratislavská 1/a, IČO: 31 444 873, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Paul Q, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, IČO: 35 906 464, o ochranu osobnosti a náhradu škody, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Co/89/2019, takto

rozhodol:

Návrhu na prikázanie sporu Krajskému súdu v Bratislave **n e v y h o v u j e .**

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o návrhu žalobcu na prikázanie sporu z dôvodu vhodnosti (podľa § 39 ods. 2 Civilného sporového poriadku, t. j. zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „C. s. p.“) Krajskému súdu v Bratislave. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že bol ako zamestnanec pridelený do Bratislavy a tam vykonáva svoju pracovnú činnosť a dlhodobo sa tam aj bude zdržovať. Úviedol, že z osobných a zdravotných dôvodov žiada delegovať spor na Krajský súd v Bratislave.

2. Žalovaná sa k návrhu vyjadrila tak, že s návrhom na prikázanie veci Krajskému súdu v Bratislave nesúhlasí a žiada, aby vec ostala na Krajskom súde v Košiciach, keď z obsahu žalobcovho návrhu nevyplývajú žiadne výnimočné udalosti ani konkrétny dôvod, ktorý by mu hoc len teoreticky mohol brániť v prípadnej osobnej účasti na pojednávaní na Krajskom súde v Košiciach, v obvode ktorého má trvalé bydlisko. Z hľadiska posúdenia hospodárnosti uviedla, že odvolacie konanie na Krajskom súde v Košiciach prebieha už od roku 2019 a žalovaná predpokladá, že Krajský súd v Košiciach má už preštudované napadnuté rozhodnutie a možno v krátkej dobe očakávať rozhodnutie vo veci, resp. vytýčenie pojednávania, preto považuje prípadné delegovanie sporu na Krajský súd v Bratislave za neefektívne a navrhuje, aby najvyšší súd návrh žalobcu na prikázanie veci zamietol.

3. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na prejednanie návrhu na prikázanie sporu inému súdu, keďže práve on je súdom najbližšie spoločne nadriadeným súdu aktuálne prejednávajúcemu spor a tomu

súdu, ktorému by mal byť spor podľa návrhu žalobcu prikázaný (§ 39 ods. 3 C. s. p.) po prejednaní veci bez pojednávania (§ 438 ods. 1 a 177 ods. 1 C. s. p.) dospel k záveru, že návrh nemožno považovať za dôvodný.

4. Podľa § 39 ods. 2 C. s. p. spor možno prikázať inému súdu tej istej inštancie aj (okrem nutného prikázaní veci pre vylúčenie sudcov súdu majúceho inak spor prejednať a rozhodnúť) z dôvodu vhodnosti.

5. Predpokladom prikázaní sporu inému súdu podľa práve odcitovaného zákonného ustanovenia je existencia okolností, umožňujúcich hospodárnejšie a rýchlejšie prejednanie sporu iným súdom než tým, ktorého príslušnosť na prejednanie a rozhodnutie bola určená na základe zákonných kritérií príslušnosti, existujúcich tu v čase začatia konania a zakladajúcich príslušnosť až do skončenia konania (takže tu ide aj o prelom zásady „perpetuatio fori“, čiže trvania príslušnosti, zakotvanej v ustanovení § 36 ods. 2 C. s. p.). Prejednávanie a rozhodovanie sporov súdmi, ktoré sú na ich prejednanie vecne, miestne i kauzálne príslušnými, je zákonom výslovne ustanoveným pravidlom a prípadné prikázanie (delegácia) určitého sporu inému súdu len výnimkou z takéhoto pravidla, ku ktorej uplatňovaniu treba pristupovať reštriktívne (aby bola zachovaná podstata, že tu ide o výnimku, a aby sa sama výnimka nestala pravidlom). Ak by totiž na to povolaný súd prikázal spor inému súdu podľa § 39 ods. 2 C. s. p., hoci by pre takéto rozhodnutie neboli podmienky, porušil by tým aj ústavne zaručené zásady, podľa ktorých 1/ nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a 2/ príslušnosť súdu ustanoví zákon (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky). Práve so zreteľom k charakteru delegácie (ako výnimky z pravidla, že spor prejednáva a rozhoduje súd, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonom stanovených kritérií) musí mať potom aj dôvod delegácie vždy výnimočný charakter.

6. S poukazom na uvedené prichádza aplikácia ustanovenia § 39 ods. 2 C. s. p. do úvahy len vtedy, ak sú pre to dané dôležité dôvody. Dôvodmi vhodnosti pre prikázanie sporu inému súdu môžu byť len také okolnosti, ktoré umožnia hospodárnejšie, rýchlejšie alebo po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie (a logicky tiež rozhodnutie) sporu iným ako príslušným súdom. Úvaha o vhodnosti delegácie preto zahŕňa posúdenie predmetu sporu i pomerov strán, pričom na pomery strany, ktorá delegáciu navrhuje, možno prihliadať, len ak ich zohľadnenie nebude mať negatívny dopad na ostatné strany sporu. Preto nie zanedbateľný význam pri posudzovaní dôvodov pre uplatnenie opisovanej výnimky z pravidla má i stanovisko ostatných strán sporu.

7. V danom prípade žalobca odôvodňuje vhodnosť ním navrhovanej delegácie sporu tým, že bol ako zamestnanec pridelený do Bratislavy a tam vykonáva svoju pracovnú činnosť a dlhodobo sa tam aj bude zdržovať, a zároveň z osobných i zdravotných dôvodov, ktoré bližšie nešpecifikoval. Uvedený dôvod však nevykazuje charakter takej výnimčnosti, aby bolo možné návrhu vyhovieť. Vo všeobecnosti sú problémy tohto druhu (napríklad že strana konania musí za účelom dostavenia sa na súd prekonávať väčšie vzdialenosti či vynaložiť vyššie výdavky) skôr bežné a nemôžu byť bez ďalšieho dôvodom na prikázanie veci inému súdu. Je tiež potrebné prihliadnuť na to, že Krajský súd v Košiciach už v predmetnom spore raz rozhodoval (vec bola vedená pod sp. zn. 1Co/105/2017, 1Co/160/2017 a rozhodnuté v nej bolo rozsudkom zo 7. marca 2018, čiastočne potvrdzujúcim a čiastočne zrušujúcim preskúmané rozsudky súdu prvej inštancie - v tejto súvislosti porovnaj č. l. 1012 až 1024 p. v. spisu) a súčasné konanie na odvolacom súde, ktoré začalo už v roku 2019, tak má skončiť meritórnym konečným rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 390 C. s. p.), vydaným spravidla na jedinom pojednávaní (§ 179 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 rovnakého zákona). Bez významu rozhodne nie je ani to, že s návrhom neprejavila súhlas žalovaná a žiadúce je pripomenúť tiež to, že existuje i možnosť dožiadania (§ 104 C. s. p.) a vykonanie výsluchu prostredníctvom dožiadaného súdu, svojím sídlom najbližšieho strane sporu, ktorá namieta vzdialenosť svojho bydliska, resp. miesta, na ktorom sa zdržuje, od spor prejednávajúceho súdu.

8. Vzhľadom k uvedenému dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky

pre prikázanie sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti v zmysle § 39 ods. 2 C. s. p.; preto návrhu nevyhovel.

9. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.